

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Sommerdrømme paa Havet

Citation: Drachmann, Holger: "Sommerdrømme paa Havet", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 476. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann08tom-shoot-workid57546/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

O Elskov, Du Ørneunge!
 Som ikke til Farer véd,
 Som Menneskefrygt ej kender:
 O kongefødt Kærlighed!

Sommerdrømme paa Havet.

I

Den sorte Røg.

„Lad gaa dér agter!“ led Kaptajnens Ord;
 Og Trossen plumped som en Frø i Vandet,
 Og Skibet gik, og vi var to om Bord,
 Og Havnefyret svandt — og bort gled Landet.

Den store, stille lyse Sommernat —
 Hvor Røgen som en kulsort Dragehale
 I leddet Bugtning leged en Tagfat
 Og mørkned de smaa blanke Bølgedale:

„Den stygge, sorte Røg“ — var hendes Ord —
 „Hvorfor skal den nu ødelægge Vandet?“
 Saa sad vi tavse dér en Stund om Bord;
 To tænkte hver for sig paa et og andet.

Den store, stille, lyse Sommernat —
 Og disse glatte, blanke Bølgedale —
 Og denne Røg, som i en træet Tagfat
 Svang bugtende den mørke Dragehale!

„Nej!“ — udbrød jeg — „den Tavshed er for stor,
 Den kunde knuge Skibet under Vandet!
 Røg er kun Røg, og vi to er om Bord —
 Og vi har Kyssets Sprog, har vi ej andet!“

II

Der sad vi Side om Side.

Jeg sejled en Nat over Havet —
 Ej Sol gik ned,
 Ej Gians blev slukt,
 Solen laa dér bag Næsset,
 Paa Klem var dens Øje lukket;

Det var i den lyse Sommer
 Hvor Sol kun paa Skramt gaar ned;
 Jeg blanded med aabne Øjne
 Mens Skibet paa Havet gied.

Og Havet tog til at nynne —
 Hvor blidt det lød,
 Hvor mild en Klang,
 Som formed en Kvindelæbe
 Den belgende Vuggesang;
 Og aander en Kvindetanke
 I disse dæmpede Ord,
 Saa er det vel Dig Alvide,
 Som er paa Skibet om Bord!

Jeg sejled en Nat over Havet —
 Ej Sol gik ned,
 Ej Glans blev slukt,
 Jeg saa', hvor hun havde sit Øje
 I drømmende Vemod lukt.
 Dér sad vi Side om Side
 Og lytted mens Bølgen klang:
 Alvilde, jeg kender den Nynnen,
 Den hedder Nirwanas Sang!

 III
Nirwana.

Der leger en Sang gennem Luften.
 I Dagnings blege Glød
 Jeg sidder med Gudebilledet
 Vuggende paa mit Skød:
 Og ser Du den flydende Sølvstrøm,
 Som bærer den mørke Kano;
 Ser Du den Ø i Floden
 Med Templet rejst for os to? —
 „Jeg ser ingen Ø i Floden
 Og ikke den mørke Kano;
 Tempier kan rejses og styrte:
 Nirwana har Plads for os to!“ —

Der leger en Sang gennem Luften.
 Den slaar som en Maage ned